

indtil 5 Aar ad Gangen, men Sandsynligheden taler for, at Omfordeling maa ske noget hyppigere. Nedsættelse, eventuelt Bortfald, af Afgiften forudsættes at kunne finde Sted periodevis for den enkelte Havns Vedkommende efter Ministerens Bestemmelse, naar en Havn enten selv har kraftigt Isbrydningsmateriel eller erfaringsmæssigt ikke trænger til Isbryderhjælp. Som allerede anført under de almindelige Bemærkninger til Lovforslaget, er det imidlertid ikke i alle Tilfælde tilstrækkeligt Bevis for, at Isbryderhjælp er uforuden, at Isen kun undtagelsesvis forekommer ved selve Havnen. Overfor Spørgsmaalet om Nedsættelse af Afgiften for Havne med eget Isbrydermateriel, maa det tages i Betragtning, at den i Lovforslaget omhandlede Udvidelse af Statens Isbrydermateriel efter Sagens Natur ikke blot vil komme alle Dele af Landet tilgode — Havne med ringere Vanddybde umiddelbart gennem den projekterede Isbryder og Havne med stor Vanddybde derved, at „Isbjørn“ i væsentlig højere Grad end hidtil kan paaregnes at være til Støtte for disse — men at Udvidelsen tillige vil udgøre en betydningsfuld Reserve og Sikkerhed selv for Havne, der raader over meget kraftigt Isbrydermateriel, se vedføjede Bilag 7.

Nedsættelse af Isafgiftens samlede aarlige Beløb vil kunne ske administrativt, saaledes som det allerede er bestemt ved Lov Nr. 251 af 13. Juni 1922.

Til § 3.

Bestemmelserne i denne Paragraf tilsigter at fastslaa, at Statens Isbrydnings-tjeneste udgør en Enhed, saaledes at det bliver ganske uden Betydning for det Skib eller den Havn, der modtager Isbryderhjælp, om denne i det foreliggende Tilfælde ydes af den ene eller den anden af Stats-Isbryderne. Det forudsættes herved tillige, at enhver Havn, for hvilken Isafgiften er fastsat under fornøden Hensyntagen til Havnens eget Isbrydermateriel, modtager Hjælp af Stats-Isbryderne uden Erlæggelse af særskilt Vederlag.

Til § 4.

Bestemmelserne i Paragraffens 1ste Stykke indeholdes i de allerede gældende administrative Regler.

Ved Bestemmelsen i 2det Stykke er Isbryderen fritaget for Ansvar i Tilfælde af *force majeure*, og Bevisbyrden, for at en Skade ikke skyldes *force majeure*, maa i

Overensstemmelse dermed antages at hvile paa det assisterede Skib. Reglen maa ses i Sammenhæng med de særlige Forhold, hvorunder Isbrydningstjenesten foregaar, og skyldes desuden praktiske Hensyn, idet den bl. a. letter Opgørelsen vedrørende de hyppige Smaahavariet, som Isbrydnings-tjenesten efter Sagens Natur maa medføre.

Til § 5.

Reglerne i Sølovens 9. Kapitel om Bjærgning, jfr. Lov Nr. 103 af 29. April 1913, antages at medindbefatte Bjærgning, der udføres af Skibe tilhørende Staten, allerede af den Grund, at de paagældende Bestemmelser ikke gør nogen Undtagelse for saadanne Skibe, saaledes som det f. Eks. er Tilfældet med Reglerne om Registreringspligten i Sølovens § 2 og Reglerne om Skibsmandskabets Forplejning og Opholdsrum, jfr. § 19 i kgl. Reglement Nr. 42 af 25. Februar 1913. Bortset herfra var det derhos ved Rigsdagens Vedtagelse af Lov Nr. 251 af 13. Juni 1922 en positiv Forudsætning, jfr. Bemærkningerne til Lovforslagets § 2, Rigsdagstidende 1921—22, Tillæg A., Sp. 7423, at Bjærgeløn i Sølovens Forstand for en Stats-Isbryder ikke kan være udelukket, selv om det maa være en Følge af Forholdets Natur, at den af Isbryderen ydede Hjælp til en vis Grad vil kunne have Karakter af Bjærgning, uden at der derfor bliver Tale om at kræve Bjærgeløn.

Denne Ordning maa ogsaa vedblivende anses for at være den hensigtsmæssigste, thi naar henses til, at Isforholdene ved flere Lejligheder vil være af en saadan Beskaffenhed, at de maaske helt ud hindrer almindelige Bjærgningsdampere i at tage Affære, vil en Stats-Isbryder under saadanne Forhold næppe kunne undslaa sig for at yde Bjærgningshjælp, medmindre der foreligger yderst vægtige Grunde i saa Henseende, men det vil da paa den anden Side næppe heller være rimeligt, om Reder, Ladningsejer eller Assurandører for det Skib, der bjærges under slige Forhold, skulde begunstiges over al Maade ved den Omstændighed, at Bjærgningen udføres af et Statsskib. Det er som fornævnt forudsat — og det er gennem Praksis for „Isbjørn“s Vedkommende allerede stærkt understreget — at den ydede Hjælp netop i ikke ringe Grad *kan* have Karakter af Bjærgning, uden at der derfor opstaar Spørgsmaal om Bjærgeløn, men det bør efter Ministeriets Opfattelse med samme Styrke fastholdes, at Bjærgeløn